



Елхичка.

Въ долината на покрития съ снѣгъ балканъ се издига елхичка.

Гордитъ и нѣжни клончета се издигатъ нагорѣ къмъ замѣгленото небе. По зеленитѣ ѝ листенца леко падатъ снѣжинки. Чисти, бѣли снѣжинки! Тя е доволна. Посрѣдъ снѣгътъ радостно издига тя зеленото си стѣбло!

И сега припомва си тя за топлитѣ лѣтни дни. Дни, когато по нейнитѣ клончета се гонѣха пеперудки, брѣмчеа мушици. Съ неизказана радостъ си припомваше елхичката за яснитѣ лунни нощи, когато въ клончетата ѝ сгушенъ, кръшни пѣсни извива славеятъ.

Тя чака отново да дойде пролѣтътъ. Отново да я погали тихиятъ пролѣтенъ вѣтрецъ. Отново да заживѣе въ радостъ.

И въ мисли за това блажено врѣме дрѣмка задрѣмва . . .

* * *

Прѣзъ нощъта навалѣ голѣмъ снѣгъ. Студътъ стана нетърпимъ. При изгрѣвъ на слънце се зачуха стѣпки. Снѣгътъ прѣщѣше подъ краката на селяни, които навлизаха въ елховата гора.

— Ха, ето елхичката за праздника, — извика единъ, като се запрѣ прѣдъ елхичката.

— Имашъ вкусъ! — обади се другъ . . . Наистина, тя е красива.

— Хайде, на работа! — каза по-стариятъ селянинъ и запретна ржкави. Въ ржката му блѣсна брадва . . .

Елхичката изтрѣпна, клончетата ѝ затрѣпераха . . .

Тя искаше да извика, да извика съ болка, че ѝ се иска да живѣе, че иска да се радва на слънцето, на пролѣтътъ . . . но брадвата се заби въ кръхкото ѝ стѣбло.